

„A megbecsülés kihozza a legjobbat az emberből”

A megbecsülés kihozza az emberből a legjobbat. E szerint a lelkiesség szerint igyekezett élni a kezdetektől fogva az a szerzetesközösség, amelynek alapító tagja Galbavy Jenő prior. Aki most Törökkoppány díszpolgára lett, s azt mondja: csak erősödött benne az érzés, hogy ezt a lelkiességet kell követniük.

Márkus Kata
kata.markus@mediaworks.hu

TÖRÖKKOPPÁNY „Lelkipásztori módszere a példamutató munka. Közösségteremtő, mozgósító erejű, ha valaki elsőnek veszi kézbe a lapátot és utóljára teszi le.” Laudációjában ezt mondta Galbavy Jenő priorról szerzetestársra. Jenő atya, ahogy a koppányiak hívják, ezt a módszert követte, akárhova is került szolgálata során.

– Egész életemben pap akartam lenni, két éves koromban már misézést játszottam. De ügyesen is rajzoltam, s mivel Reich Károly édesanyám osztálytársa volt, ő vetette föl, hogy elvégezném-e a Képzőművészeti Főiskolát. Ám mivel a papi hivatás vonzott mindennél jobban, elsőként ezt választottam. Aztán miután felszenteltek pappá, 800 jelentkező közül már benne voltam abban a 12-ben, akiket felvettek a képzőművészetre. Pedig akkoriban Pozsgai Imre művelődésügyi miniszter engedélyére volt szükség a második diploma megszerzéséhez. Ezt megkaptam, így végezhettem el a restaurátor szakot. Egy parasztház elszállítása volt a diplomamunkám Szóládról Balatonszemesre. Eladták a nagymamámék a házukat, szétosztották köztünk az árát, s ebből meg tudtam oldani az átszállítást. Akkoriban 60 ezer forintból kijött a lebontás, átszállítás, minden, közben pedig restauráltam a bútorokat is. Pár évvel később aztán eladtam 1 millió 100 ezer forintért a házat, ennek segítségével csináltuk meg annak idején a miklósi templomot, ravatalozót, szerzetesházunkat a gazdasági épülettel.

– De miként vezetett az út Szemesről Bakonyánán át Törökkoppányba?

– Bakonyánánára küldtek plébánosnak. Ott is felújítottam a plébániát, közben pedig sikerült egy nagyon jól összetartó közösséget létrehozni. Például amikor a temetőt állítottuk helyre, volt olyan nap, amikor 800-an dolgoztunk együtt. Ez persze feltűnt az Államegyházi Hivatalnak, meg az is, hogy milyen hatással vagyok az emberekre. Kérdezte is az akkori egyházi titkár, hogy tud ez a pap ennyi embert mozgósítani? Erre mondták neki: vegyen ő is munkásruhát, kezdje elsőnek és fejezze be utolsónak a munkát, aztán majd megy utána a nép. Szóval, amikor elkészült a felújítás, egy percet se tudtam élvezni a munkánk gyümöl-

csét Bakonyánán, kvázi büntetésként azonnal áthelyeztek egy meglehetősen szegény vidékre, Törökkoppányba.

– Nem bánta?

– Nem, egy csöppet sem. Még csak nem is bántott. Mert amit akkor ott terveztem, az végül itt valósult meg. Persze azért nem volt egyszerű, volt, hogy fél évig nem volt fizetésem, de ez nem igen érdekelt, mert meg tudtam oldani a dolgaimat.

– S azóta sem bánta meg, a legkialátatlanabb helyzetekben sem, hogy ezt választotta.

– Dehogy, soha. Kora gyermekkorom óta pap akartam lenni. Mikor mondták, hogy sokat kell hozzá tanulni, boldog voltam, amikor iskolába kezdettem járni. Persze a művészi irány is hatott rám, a katonaságnál pedig rájöttem, hogy mennyire jó dolog az, ha többen vagyunk együtt. Szóval mindez együtt sokat adott nekem. De szerencsém is volt, hogy mindig találkoztam olyan emberekkel, akik ki tudták bontani azt, ami bennem volt. Az ember személyisége ugyanis csak így fejlődik.

– Eredetileg három falu tartozott Önhöz, most 11.

– Összesen 25 épülettel. Ebből 18-at már felújítottunk. Sok-sok kétkezi munkával, és persze sok-sok ember segítségével. Közben pedig elkezdtük szervezni a saját szerzetesi közösségünket. S mivel úgy gondoltam, nem lehet egy közösséget habokra építeni, kell egy szilárd háttér is, családi pénzből megvettük a miklósi plébániaépületet. Az egyház persze örült, hogy megszabadult egy romos háztól. Én meg eladtam az említett átszállított parasztházamat, hogy legyen miből felújítani.

– Aztán következett sorban a többi felújítandó épület Szorosadon, Kárában, Törökkoppányban, Somogydöröcskén, Pusztaszemesen, Kapolyon, Kerekiben, Somogyeggyesen, Zircen és Somogyegresen. Mi hajtja?

– Az Isten iránti szeretet. Ahogy a zoltár mondja, „emészt a buzgóság a házad iránt”. S persze van egy nagyfokú odaadásérzés is az emberben az iránt az ügy iránt, amit hordozunk. S a hívekből is komoly megbecsülést vált ki az a fizikai munka, amit végzünk, s mindaz, amiért élünk és dolgozunk. Arról szól a szerzetesi közösségünk is, hogy tényleg úgy éljünk, ahogy egy papnak kell. Így tudunk egymásra figyelni, tudjuk egymást figyelmeztetni és segíteni. Egy közösség ugyanis nem egy meg egy ember, hanem ha összefognak, hatványozódik az erejük. Nekünk például nagyon sok tiszta öröme van, amikor befejezünk egy munkát, de aztán a következő nap új reménnyel indul.

– Földhöz ragadt kérdés, de honnan van minderre pénz?

– Mi a fizetésünket nagyobb részt befektetjük. Ha már le-

Galbavy Jenő József: jólesett a közösség elismerése

Galbavy Jenő József, a példamutató lelkipásztor

Galbavy Jenő József SJP prior 1950-ben született Balatonszemesen. Középiskoláit a szegedi Vasútgépészeti Technikumban végezte, de már Szegeden jelentkezett kispapnak, majd Budapestre került. 1976-ban Veszprémben szentelték pappá. 1976 és 1981 között káplán Zircen.

1979 és 1982 között adminisztrátor, majd plébános Bakonyánán. 1982-ben került Törökkoppányba. 1986-ban Miklósiába költözött, ahol újjáépítették szerzetes házukat. 1996-ban a megyés püspök jóváhagyta a Szent János Apostolról és Remete Szent Pálról nevezett szerzetesi kö-

zösséget, melynek első tagjai lettek örök fogadalmukat. A közösség vezetőjeként megerősítették, és tizenegy környékbéli kisközség lelkipásztori ellátását bízták rájuk. 2011-ben köztársasági elnöki díszoklevéllel ismerték el munkásságát. 2016-ban Törökkoppány díszpolgárává választották.

mat... Ugyanakkor, mivel a hívek látják, hogy mindent az egyházért csinálunk, megbíznak bennünk, és igen komoly adományokat kapunk tőlük. Nem is kell kérniük, igaz, nem is szeretünk gyűjteni, mert ez egy szegény vidék. S úgy van az, hogy a szegény ember azért adakozóbb, mert tudja, mi a hiány. Történt egyszer például, amikor a kapolyi templomot újjítottuk föl, hogy nem tudtam az ácsnak fizetni, mondtam neki, majd a jóisten postázza. Persze kikerekedett a szeme. De másnap aztán még inkább, amikor mondtam neki, hogy megjött az Úristentől a posta, és odaadtam neki a pénzt. Ugyanis, amikor mentem misézni, a sekrestyés adott nekem egy nagy borítékot, amiben egy csomó tízezres volt egy levéllel: vegye úgy, hogy az Uristen postázza! Azóta se tudom, kinek az adománya volt. Sokszor volt, hogy pénzzükében voltunk, de eddig akármit kezdtünk el, azt be tudtuk fejezni. Az Istent komolyan kereső és ügyéért tenni akaró ember megtapasztalja a Gondviselést.

– Emlegette már a közösség erejét, Önnek mit jelent a szerzetesi közösség, illetve a hívek közössége?

– A hívektől nagyon sokat tanulunk, a kőműveskedéstől a főzésig mindent. Nagyon jó emberek vannak a környezetemben, akik persze inspirálnak is. Minden falunak megvan a maga lelkiessége. Törökkoppány például egy ősmagyar falu, ahol mindig szerették a papjukat. A díszpolgári cím megbecsülést jelent számomra, szó ami szó, jólesik. A szerzetesi közösségünk lelkiessége pedig arról szól, hogy a megbecsülés kihozza az emberből a legjobbat, és ez oda-vissza hat. Balczó Andrásról készült egy portréfilm, ami nagy hatással volt rám. Amikor a legjobb eredményét futotta, azt vette észre, hogy a szurkolók futnak mellette a pályán kívül. Akkor azt mondta: „nem tudom én futottam-e őtálaluk, vagy ők futottak énáltalam. De ez a legjobb eredményt hozta ki belőlem.” Szóval a szerzetesi közösségünkben úgy dolgozunk, hogy az emberekből megbecsülést váltunk ki Isten és az egyház iránt. A díszpolgárság is abban erősít meg, hogy ezt a fajta lelkiességet kell folytatnunk. Ehhez pedig a remeteség elengedhetetlen, ugyanis ahhoz, hogy adni tudjunk, nekünk is töltekeznünk kell.

– Egyelőre csupán hárman viszik tovább ezt a lelkiességet.

– Igen, hárman vagyunk fogadalmasok, és vannak külső testvéreink. Sokan jöttek hozzánk, maradtak egy-két évig, aztán elmentek. Senkit nem küldtünk, azt mondták, nem erre gondoltak. De az emberek szabadsága fontos számunkra, örülünk hát, ha jön valaki, de tiszteletben tartjuk azt is, ha rájön, hogy ez az út számára túl nehéz.